

TROMMELVLIES 29:

Klik

Het zal begin 1997 geweest zijn, en Nederland stond op de drempel om Internet (ja, toen nog met een hoofdletter!) massaal te omarmen. Ik werkte bij een flitsend internetbedrijf, in een stad binnen de lawaaizone van Schiphol, en kreeg het vriendelijke verzoek ('We hebben twintig professionele artikelen nodig, in het Engels – jij schrijft er zes!') om te helpen content te creëren voor de nieuw op te zetten website van een grote Duitse elektronicaonderneming. Uitleg over ontwikkelingen als webcasting en intranet. Nou moet ik er eerlijkheidshalve bij vertellen dat ik mij een klein beetje in deze baan had gebluft: ik was stukken minder bekend met de digitale snelweg dan mijn baas dacht te mogen verwachten. Aangezien mijn kennis van het medium zich op dat moment dus nog in krappe kinderschoentjes bevond, moest ik een creatieve invalshoek bedenken om niet verschrikkelijk door de mand te vallen.

Afijn, om een veel te lang lulverhaal in te korten: ik hing mijn commentaren op aan teksten van de surfliedjes van The Beach Boys en aan de pioniersstappen van vooruitziende popartiesten als David Bowie en Prince. Artiesten die al in een pril stadium de mogelijkheden van het net gebruikten om hun breed uitwaaiende ideeënstroom vorm te geven en zo bijvoorbeeld al exclusief materiaal aanboden (Bowie's remixensingle *Telling lies* was eind 1996 in eerste instantie uitsluitend middels download verkrijgbaar).

Tegenwoordig is internet in huis net zo alledaags als toilet papier, de warmwaterkraan of een pak hagel slag. Als ik nu thuiskom met een nieuwe cd, kijk ik even op de site van de betreffende artiest wat ie erover te vertellen heeft. De vormgeving ervan blijkt meestal aangepast aan die van het nieuw uitgebrachte album. En niet zelden zorgt zo'n zoektochtje ervoor dat ik de deur weer uit ga, om een e.p. te bemachtigen met nummers die niet op de cd staan, of ouder werk van de nieuweling.

Voorbeeldje: toen onlangs Kate Bush na jaren weer een boeiend album baarde, heb ik het meegelezen van de teksten op haar rustiek kabbelende site, terwijl de cd door de kamer schalde, ervaren als een welhaast spirituele ervaring.

Ik slenter geregeld door de webpagina's van bijvoorbeeld Louis XIV, Malcolm Middleton en wijlen Bram Vermeulen (interactieve boekenplank!).

Maar zo ongeveer de allerleukste internetinvulling van de laatste tijd is www.theraconteurs.com, de site van het andere bandje van Jack White van de Stripes met dezelfde kleur. Ondanks het feit dat de lezer die een beetje kan rekenen wel kan nagaan dat ik nooit een fervent DOS-mens ben geweest, vind ik de opzet en voel van hun site zalig. Ik ga het concept hier niet uitleggen, surf er zelf maar even heen.

Een verleidelijke site is voor een artiest dé manier om diens communicatieve oprispingen richting doelgroep fris en actueel te houden. Dat kost alleen wel een beetje discipline. Mijn eigen site is dan ook al bijna drie jaar onder constructie.

Soundtracksuggestie tijdens het lezen van deze column: netjes *Worth the wait* van We Are Scientists (maar *My computer* van Prince – met Kate Bush – mag ook).